

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ιουλίου ε. ε.

540 Συλλαβόγραφος.

Γράμμα ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου ὡς καὶ τὸ δευτέρου μου κ' εἰς τὸ Διγαῖον πέλαγος κείται τὸ σύνολόν μου.

541. Αεξέγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, δρόμος τὸ δευτέρου μου κ' εὐκόλως στήν οἰκίαν σου βρίσκεις τὸ σύνολόν μου.

542. Στοιχειώγραφος.

Ἐπτά ἔχω στή ράχι μου σφιχτά σφιχτά δεμένα ἀντωνυμίαν δὲ γνωστήν, πολὺ γνωστήν θά μ' εἴπῃς.

543. Ἀναγραμματισμοί.

Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου ἄν με ἀναγραμματίσῃς ἐν δοξαίῳ δίχως ἄλλο ἔμπροσθέν σου θά ζητήσῃς.

544. Αὐνεγμία.

Ἐνῶ δὲν εἶμαι θάλασσα τὰ περίεξ περιθρέχω, Τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδι ἐνθεν καὶ ἐνθενέγω.

545. Αἰνεγμία.

Ἐγὼ δύο ὀφθαλμοὺς καὶ μακροὺς δακτύλους δύο κοινὸν κάνω τὸ μακρὸ καὶ χωρίζω τὸ πανί.

546. Πυραμίς.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι κατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὡστε νάναγιώσκειται τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης οἱ δὲ δέκα ἀστερισκοὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νά ἀποτελεῶσι τὸ ὄνομα ἱστορικοῦ συγγραφέως, οἱ ἀνωτέρω ὀκτώ πάλιν τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἀνωτέρω ἔξ ἑνα τῶν τριάκοντα τυράννων, οἱ ἀνωτέρω τέσσαρες σφόν καὶ οἱ ἀνωτέρω δύο νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

547. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡστε νάναγιώσκειται εἰς μὲν τὸ ἀριστερὸν σκέλος τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγοῦ, εἰς δὲ τὸ δεξιὸν τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα χρονικὸν διάστημα, εἰς τὴν δευτέραν θεά, εἰς τὴν τρίτην ἀντωνυμίαν καὶ εἰς τὴν τετάρτην ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

548. Πρόβλημα.

Νά εὐρεθῇ ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου πάντες οἱ διαιρέται προστιθέμενοι νά δίδουν ἀθροίσμα τὸν ἴδιον ἀριθμόν.

549. Ἐρώτησις.

Ποῖαι νῆσοι τῆς Ἑλλάδος συνενόμεναι ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κατοικοῦ τῆς πρώτης νήσου; Ἐστὴν ὑπὸ Θεοῦ Χριστοφοροῦ.

550-551. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Πάν μὴ καλὸν δεῖν ἔστι πρόβλενον. 2. Ἀπόφυγε τὰ πάθη νέος ὢν.

552-556. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνὸς ἄλλου, πίντε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις: Κρίνος, σάπων, κάλαϊ, δορκάς, ἄρτος.

557. Αἰκλή ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ὡς καὶ τὰ τελικά ἄλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

558. Ἑλλητισμοί.

ἠ-εωει-ιο-εειο-οι-ειοι-αα-α-αι-ου Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παργανοῦ.

559. Φωνηεντολίπων.

ν-πγς-τς-πρς-δς-κτρκς-τς-λλς-θλς-πκτς-κλν-νμ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δουρείου Ἰππου.

560. Γρῆφος.

Μυσία δική ἔνω κύριος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Σπαρατίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Μαΐου ε. ε.

423. Κάσος (Κ, σός). — 426. Κερασσοῦς (Κέρας, οὐς). — 427. Χίλων, Μίλων. — 428. Ραφαήλ.

429. Δ Κ Σ 430. Δ Ο Μ Ο Κ Ο Σ Δ Ο Ο ΑΙΓΑΙΟΝ Ο Ι Ν Ο Σ ΑΡΑΧΘΟΣ Ι Ω Ι ΤΡΑΠΕΖΑ Α Ψ Α ΚΙΜΩΛΟΣ Ι Σ Π Α Ν Ι Α Δ Ε Σ Β Ι Ο Σ Σ Ι Β Η Ρ Ι Α Σ Ο Υ Η Α Ι Α

431. Δ Ε Ν Δ Ε Ρ Α Σ Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Ν Α Ν Ο Σ Σ Ο Σ Γ 432. Π Α Ρ Α Δ Ι Σ Υ Α Ι Ν Α Α Σ Π Α Λ Α Ε Ι Π Η Ο Σ Α Ν Τ Ι Α Ο Π Η Β Ο Υ Β Α Λ Ο Σ Κ Α Σ Τ Ο Ρ Κ Ο Ν Ι Κ Α Ο Σ Μ Ο Σ Χ Ο Σ

433. "Όταν με μαύρην μετάνοιαν γράψῃς τὰς λέξεις κόκκινα γράμματα—434—435. 1, χήν, 2, θός.— 436—437. 1, Κόμη, κόμη, κόρη, κόρης, κόρος, Πόρος — 2, Θήρα, θήρας, χήρας, χήρος, λήρος, λήνος, Ρήνος, Τήρος.— 438—441. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων λ, μ, ν, αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε: Μιλάνου, μάλλον, Ἀθῆνας, μέλλον.

442. ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ (1, ΑΡΙΑΝός, 2, ΚΕΡΑΣσοῦς, 3, ΣΙΜωνίδης, 4, ΑΔΑμαχος, 5, ΟΣσα). — 443. ΑΙΟΛΟΣ, ΟΜΗΡΟΣ (1, ΑΣωπός, 2, ΙΟκάστη, 3, ΟΡάτιος, 4, ΑΗμονός, 5, ΟΜφαλός, 6, ΣΟφοκλής).— 444. Μῆδεν φίλον ποιοῦ πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέχρηται τοῖς πρότερον φίλοις.— 445. Μῆδεν ἄγαν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ εὐνομοσύνης καὶ παιδείας ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἑκπαίδευστος καὶ καλοῦμενα εἰς τὸ Γραφεῖόν αὐτῆς.]

Ο Ἀγροτικός Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας Δημῶ μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύθῃν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστατὸν καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζερζάν ὑπὸ Σοφίας Δημῶ μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις ἐπὶ τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδετον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μήνην-Ρήδ, περιπετῆσθαι, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθῆν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Αἰνῆ Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγῶταί καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικῶτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθῆν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακωνοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ τὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσή χάρτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμυλίου Ἐμαμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρησὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγενεῖαι καὶ Νηπιαγωγεῖαι. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενεακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παιδικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νά διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκωδρῶτην συναναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 50

Ο Ἡρωειοπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφοτικὸν τοῦ γυμνασίου καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύθῃν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἕσθη παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδος Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἰουλίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 26

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. Μ Α Λ Δ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια· ἴδε σελ. 185]

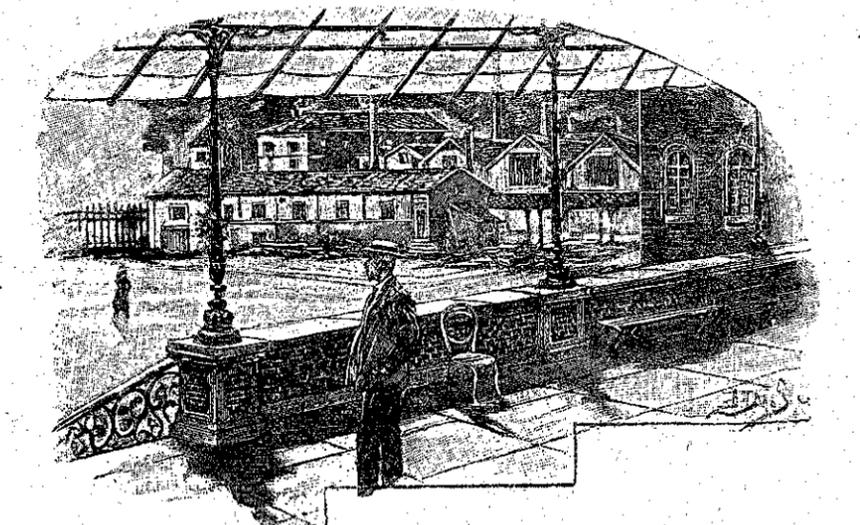
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἐὰν ἡ Τριανταφυλλιά εἶχεν εἴτη μόνον περὶ τῆς προσεχούς ἐνάργεως τῆς θήρας παρὰ τὸ ἔλος, ἡ Πετρίνα θά διέμενεν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κινδύνου τούτου, ἀπειλητικώτατον εἰς αὐτήν· ἀλλὰ τὰ ῥηθένια περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Κλέφτιν καὶ τῶν μεταφράσεων τοῦ Μομπλέ ἐπέφερον ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν ἐντύπωσιν ταύτην.

Ναί, ἦτο θελκτικὴ ἡ νῆσός τῆς, καὶ ἦτο αὐτόχροημα καταστροφῆ τὸ νά τὴν ἐγκαταλίπη· ἀλλὰ οὐδόλως ἐγκαταλείπουσα αὐτήν, δὲν προσήγγιζε καὶ μάλατα ἐφαίνετο ὅτι οὐδὲ ἤθελε ποτε προσεγγίσει εἰς τὸν σκοπὸν ὃν τὴ εἶχεν ὀρίσει ἡ μήτηρ τῆς καὶ αὐτὴ ὄφειλε νά ἐπιδιώξῃ. Ἐὰν δὲ ἤθελε τύχη εὐκαιρίαν τινά νά φανῇ χρησίμος τῷ Κλέφτιν καὶ τῷ Μομπλέ, ἤθελεν οὕτω πως δημιουργήσῃ σχέσεις, αἵτινες ἤθελον ἴσως ὑπαινοῦν αὐτὴ θύρας, δι' ὧν θά ἤδυνάτο νά διέλθῃ βραδύτερον, αὐτὴ θά ἦτο σκέψις ὀφειλουσα νά ὑπερνηκίσῃ πᾶσα τὰς ἄλλας καὶ αὐτὴν ἐπὶ τὴν λύπην διὰ τὴν ἀποστέρησιν τοῦ βασιλείου τῆς· διότι δὲν εἶχεν ὑπομείνη τοὺς μόχθους καὶ τὰς δυστυχίας τοῦ ὄδυνου ταξιδίου τῆς, μόνον ἵνα παῖξῃ τὸ παιγνίδιον τοῦτο, εἰ καὶ λίαν τερπνόν, ἢ νά ἐρημώσῃ φωλεύας, ἀλιεύτῃ ἰχθύς, δρέπῃ ἄνθη, ἀκροατῇ τῆς ὄψῆς τῶν πτηνῶν, παραθέτῃ γεύματα.

Τὴν Δευτέραν κατὰ τὰ συμπεφωνημένα διήλθε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρῆς Φραγκίσκας κατὰ τὴν μεσημερινὴν ἔξοδον, ἵνα ὑποβάλῃ ἑαυτὴν εἰς τὸν Μομπλέ, εἰς οὗτος εἶχε χρεῖαν αὐτῆς· ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά ἐλθοῦσά τῃ εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ τὴν Δευτέραν δὲν ἤρχοντο ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀγγλίας, δὲν ὑπῆρχε τι πρὸς μεταφράσιν τὴν πρῶταν ἴσως μεθαύριον.

Ἡ Πετρίνα ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν τῆς·

«Ο Ταλουὲλ βλέπων τὴν Πετρίναν ἐρχομένην ἐκάλεσεν αὐτήν» (Σελ. 201, στήλ. 6'.)

«Ὁ πατήρ μου ἦτο Γάλλος. — Ὁμιλεῖς λοιπὸν καὶ τὰς δύο γλώσσας; — Μάλιστα, κύριε. — Καλὰ. Θά 'πᾶς ἔς τὸ Σαϊμπιτώ, σὲ θέλει ὁ κύριος Βουλλφράν.» Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο, ἔδειξεν ἐκπληξὴν δυσαρρεστήσασαν τὸν διευθυντήν. «Εἶσαι ἡλιθία!» Ἐν τῷ μεταξῷ συνῆλθε καὶ εὔρεν ἀπόκρισιν πρὸς ἐξηγήσιν τῆς ἐκπλήξεώς τῆς. «Δὲν εἰξεύρω ποῦ εἶνε τὸ Σαϊμπιτώ. — Θά σε ὀδηγήσουν ἐφ' ἀμάξης, ἔννοια σου καὶ δὲν θά χαθῆς.» Καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀναβάθρου ἐκάλεσε «Πέτρο!» Ἡ ἀμαξία τοῦ κ. Βουλλφράν ἦν εἶχεν ἴδῃ ἰσταμένην ἐν τῇ σκιᾷ παραπλευρώστων γραφείων, προσήγγισε· «Νά τὸ κορίτσι, εἶπεν ὁ Ταλουὲλ, ἔμπορὸς νά τὴν 'πᾶς εἰς τὸν κύριον Βουλλφράν καὶ γρήγορα, δὲν εἶν' ἔτσι;» Ἡδὴ ἡ Πετρίνα εἶχε καταβῆ ἀπὸ τοῦ ἀναβάθρου καὶ ἐμελλε νά ἀναβῆ παρὰ τὸν Πέτρον, ἀλλ' αὐτὸς τὴν

ἀπέκρουσε πρὸς τὸν Μομπλέ, εἰς οὗτος εἶχε χρεῖαν αὐτῆς· ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά ἐλθοῦσά τῃ εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ τὴν Δευτέραν δὲν ἤρχοντο ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀγγλίας, δὲν ὑπῆρχε τι πρὸς μεταφράσιν τὴν πρῶταν ἴσως μεθαύριον.

Ἡ Πετρίνα ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν τῆς·

φράγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. — Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νά γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκλίαν τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν, συναποστελλόμενης τὴν καλαϊάν τῶν διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀντίστη Κωνσταντινουπόλεως 1895—3717.

ἀνέστειλε διὰ κινήσεως τῆς χειρός.
 «Ὅχι ἀπ' αὐτοῦ, εἶπεν, ἀπ' ὀπίσω.»
 Ὄντως μικρὰ ἔδρα δι' ἓνα ἄνθρωπον ἦτο ὀπίσθεν ἡ Πετρίνα ἀνέβη εἰς αὐτήν καὶ ἡ ἀμαξα ἀπῆλθε δρομαίως.
 Ὅτε ἐξῆλθον τοῦ χωρίου, ὁ Πέτρος οὐδόλως ἐπιβραδύνων τὸν δρόμον τοῦ ἵππου του, ἐστράφη πρὸς τὴν Πετρίναν καὶ τὴν ἠρώτησεν·
 « Ἀληθινὰ ξέρεις Ἀγγλικά ; »
 — Μάλιστα.
 — Εἶσαι τυχερὴ που θὰ εὐχαριστήσης τὸν κύριόν μας ;
 Ἡ Πετρίνα ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ ἐρώτησιν·
 — Πῶς ;
 — Ἐπειδὴ εἶνε μὲ κάτι μηχανικούς Ἀγγλους που ἤλθαν νὰ στήσουν μίαν μηχανὴν καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοὺς δῶσῃ νὰ καταλάβουν. Ἐφερε μαζί του τὸν κύριον Μομπλέ που μιλεῖ Ἀγγλικά ὅπως αὐτὸς λέγει· ἀλλὰ τὰ Ἀγγλικά τοῦ κυρίου Μομπλέ δὲν εἶνε τὰ Ἀγγλικά τῶν μηχανικῶν τόσο που φιλονικοῦν χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ὁ κύριος εἶνε μανιώδης· εἶνε νὰ σκάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλια. Τέλος πάντων ἐπειδὴ ὁ κύριος Μομπλέ εἶδε πῶς δὲν τὰ κατάφερε καὶ ἐλπίζοντας νὰ τον ἡσυχάσῃ τὸν κύριον, εἶπεν ὅτι εἶνε ἕως τῆς καννέτες ἓνα κορίτσι πού το λένε Χρυσούλα καὶ μιλεῖ Ἀγγλικά καὶ ὁ κύριος μ' ἐστειλε νὰ σε εὐρῶ. »
 Ἐπ' ὀλίγον ἔγινε σιωπὴ. Ἐπειτα ἐκ νέου ἐστράφη πρὸς αὐτήν.
 « Ἐξέρεις, ἀν' μιλήσῃς τὰ Ἀγγλικά ἄν τὸν κύριον Μομπλέ, μὰ τὸ καλὸ πού σου θέλω νὰ καταβῆς ἀπὸ τώρα, ἕως τῆ στιγμῆ. »
 Καὶ διὰ τρόπον σιωπητικῆ προσέθηκε·
 « Νὰ σταματήσω ;
 — Εἰμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσης.
 — Ἐγὼ ἕως το εἶπα γιὰ τὸ καλὸ σου.
 — Σ' εὐχαριστῶ. »
 Ἀλλὰ καίτοι ἡ ἀπόκρισις αὐτῆς ἦτο σταθερά, ἡσθάνετο ὅμως ἀγωνίαν τινὰ καταθλίβουσαν αὐτήν· διότι ναι μὲν ἦτο βεβαία περὶ τῶν Ἀγγλικῶν της, ἀλλ' ἠγγόνει ὅποια ἦσαν τὰ τῶν μηχανικῶν, ἅτινα δὲν ἦσαν τὰ τοῦ κυρίου Μομπλέ, ὡς ἔλεγεν ὁ Πέτρος σιωπητικῶς· ἐπειτα δὲ ἐγίνωσκεν ὅτι πᾶν ἐπιτήδευμα ἔχει τὴν διάλεκτόν του ἢ τοῦλάχιστον τοὺς τεχνικούς ὅρους, αὐτὴ δὲ οὐδέποτε εἶχε λαλήσῃ τὴν διάλεκτόν τῶν μηχανικῶν. Ἄν τυχερὰ δὲν νοήσῃ καλῶς ; ἂν φανῇ δισταζούσα καὶ ὀργιστῆ ὁ κύριος Βουλφράν ἐναντίον της, ὡς καὶ κατὰ τοῦ Μομπλέ ;
 Ἦδη προσήγγιζον εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ χωρίου Σαιμπιπώ, ὧν διεκρίνοντο αἱ ὑψηλαὶ καπνοδόχαι καπνίζουσαι ὑπεράνω τῶν κορυφῶν τῶν αἰγείρων. Ἡ Πετρίνα ἐγίνωσκεν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἦσαν νηματοουργεῖα καὶ ὑφαντήρια ὡς καὶ ἐν

Μαρωκούρ, καὶ ὅτι πρὸς τούτοις κατασκευάζοντο σχοινία καὶ θάμνιγγες, ὅ ἐστι σπάγοι· ἀλλ' εἶτ' ἐγίνωσκε τούτο εἶτε μὴ, δὲν διελευκαίνετο τὸ τί ἐμελλε νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ εἴπῃ.
 Ὅτε δὲ ἠδυνήθη κατὰ τὴν στροφὴν τῆς ὁδοῦ νὰ συμπεριλάβῃ δι' ἑνὸς βλέμματος τὸ σύνολον τῶν ἀνὰ τὸν λειμῶνα διεσπαρμένων οἰκοδομημάτων, τῆ ἐφάνη ὅτι δὲν ἦσαν μὲν σπουδαία ὡς τὰ ἐν Μαρωκούρ, ἀλλ' ἦσαν ὅμως ἄξια λόγου.
 Καὶ ἦδη ἡ ἀμαξα διήρχετο τὴν κηκλιδωτὴν πύλην τῆς εἰσόδου καὶ παράυτα σχεδὸν ἔστη πρὸ τῶν γραφείων.
 « Ἐλα μαζί μου » εἶπεν ὁ Πέτρος.
 Τὴν ὠδήγησε δὲ εἰς δωμάτιον, ἐν ᾧ ἦτο ὁ κύριος Βουλφράν, ἔχων παρ' ἑαυτοῦ τὸν διευθυντὴν τοῦ Σαιμπιπώ καὶ συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ.
 « Ἐδῶ εἶνε τὸ κορίτσι, εἶπεν ὁ Πέτρος ἔχων ἀνά χεῖρας τὸν πλῆν του.
 — Καλὰ, πήγαινε. »
 Ὁ κύριος Βουλφράν δὲν ἀπετάθη πρὸς τὴν Πετρίναν, ἀλλ' ἔνευσε πρὸς τὸν διευθυντὴν νὰ κύψῃ πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἐλάλησε ταπεινῆ τῆ φωνῆ. Ὁ διευθυντὴς ἀπεκρίθη ὡσαύτως· ἀλλ' ἡ Πετρίνα ἦτο ὀξύκορος καὶ ἐνόησε μᾶλλον ἢ ἠκουσεν ὅτι ὁ κύριος Βουλφράν ἠρώτα περὶ αὐτῆς τί ἦτο καὶ ὅτι ὁ διευθυντὴς ἀπεκρίνετο· « Κοράσιον δώδεκα ἔως δεκατριῶν ἐτῶν καὶ δὲν φαίνεται καθόλου ἡλίθιον. »
 « Πλησίαιος, παιδί μου » εἶπεν ὁ κύριος Βουλφράν μετὰ τόνου φωνῆς ἣν εἶχεν ἦδη ἀκούσῃ ὅτε οὗτος εἶχε λαλήσῃ πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν καὶ κατ' οὐδὲν ὁμοίαιε πρὸς τὸν τόνον διὰ τοῦ ὁποῦ ὁμίλει πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους του.
 Ἐκ τούτου ἀνεθάρρησε καὶ κατώρθωσε νὰ ἀντισταθῇ πρὸς τὴν ταράττουσαν αὐτὴν συγκίνησιν.
 « Πῶς ὀνομάζεσαι ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βουλφράν :
 — Χρυσούλα.
 — Τί εἶνε οἱ γονεῖς σου ;
 — Δὲν ἔχω.
 — Ἀπὸ πόσου χρόνου ἐργάζεσαι πλησίον μου ;
 — Ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων.
 — Πόθεν εἶσαι ;
 — Ἐρχομαι ἀπὸ τοὺς Παρισίους.
 — Ὀμιλεῖς Ἀγγλικά ;
 — Ἡ μήτηρ μου ἦτο Ἀγγλίς.
 — Τότε εἰξέυρεις τὰ Ἀγγλικά ;
 — Ὀμιλῶ τὰ Ἀγγλικά τῆς καθημερινῆς ὀμιλίας καὶ τα καταλαμβάνω, ἀλλὰ...
 — Δὲν ἔχει ἀλλά, τὰ ξέυρεις ἢ δὲν τα ξέυρεις ;
 — Δὲν εἰξέυρω τῶν διαφόρων ἐπαγγελματῶν, τὰ ὅποια ἔχουν λέξεις ἀγνώστους εἰς ἐμέ.
 — Βλέπεις ὅτι αὐτὸ που λέγει ἡ μικρα δὲν εἶνε ἀνοησία, εἶπεν ὁ κύριος

Βουλφράν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν διευθυντὴν του.
 — Σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν ἔχει καθ' ὅλον ἑξωτερικὸν ἡλίθιον.
 — Τότε ἴσως θὰ βγάλωμεν κάτι πλῆθος καὶ χωρὶς νὰ προσμένῃ διαταγὴν ὁ κληρικός ἐμάστιξε τοὺς ἵππους, οὗτοι δὲ ἀπῆλθον καλπάζοντες.
 Τὸ ὄχημα διήλθε κατὰ πρῶτον ὄλην τὴν πόλιν, ἐπειτα ἐστράφη εἰς τὴν ἐξοχὴν· ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν οἱ ἵπποι ἐξηκολούθουν τὸν καλπασμόν των, καὶ δὲ γρηατὸς κόμης οὐδεμίαν ἐξήγησιν ἔδωκεν εἰς τὴν Ροζέταν.
 — Θὰ το μάθης ἐκεῖ πού θὰ πάμε ὀλίγο, ἀπῆλθε εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τῆς νεάνιδος.
 Ἄριστος ἀνησυχία κατέλαβε τὴν Ροζέταν· δὲν ἐφοβεῖτο· ἐγνώριζε καλὰ τὸν τόπον· ἀλλ' ἠσθάνετο, ἀλλ' ἐμάντευεν εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετ' ὀλίγον, ἐμελλε ν' ἀποφασισθῇ τὸ μέλλον τῆς ἀπερίγραπτος δὲ ἦτο ἡ συγκίνησις τῆς ὅτε τὸ ὄχημα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, τοῦ ὁποῦ τοὺς πύργους μακρόθεν διεκρίνεν ὑψομένους ὑπεράνω τῆς πεδιάδος.
 Ὁ κόμης ἐπήδησε κατεσπευσμένως εἰς τὴν ἀμάξην, κατεβίβασε καὶ τὴν Ροζέταν, λαδῶν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ὠδήγησε διὰ μεγαλοπρεποῦς μαρμαρίνης κλίμακος κεκοσμημένης δι' εἰκονῶν· ἐπειτὰ τὴν ἔφερεν εἰς εὐρὺ δωμάτιον εἰς τὸ ὅποιν τὸ φῶς εἰσῆρχετο ἐκασθενούμενον ὑπὸ τῶν βαρῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων.
 Καθ' ἣν στιγμὴν διεσκέλιζον τὸ κατώφλιον, μίαν κυρία, ἥτις ἐκάθητο εἰς ὄρθον καθίσμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἀνωρθώθη ὀρμητικῶς, ὤρμησε πρὸς τὴν κόρην, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, τὴν ἔφερε πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ ἀπ' οὗ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς της τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα της,
 — Αὐτὴ εἶνε ! ἀνέκραξεν, αὐτὴ εἶνε ! δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἀποδείξεις· ἡ ὁμοίότης μου ἀρκεῖ· εἶνε καταπληκτικὴ· εἶνε ὁ ἴδιος ὁ πατήρ της· ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα μὲ τὸν υἱόν μου.
 Καὶ πρὶν ἢ νεάνις προφθάσῃ νὰ συνελθῇ τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων.
 — Φραντσέσκα ! ἀγαπητὴ μου Φραντσέσκα ! ἔλεγε.
 — Δεῖξάτε εἰς τὴν πριγκίπισσαν τὸ ἥμισυ δουκάτον που ἔχετε κρεμασμένον εἰς τὸν λαμόν σας, εἶπεν ὁ κόμης Ροδόλφος.
 Ἡ Ροζέτα ὑπήκουσε.
 Ζωηρῶς ἡ κυρία ἐξέβαλεν ἥμισυ δουκάτον, τὸ ὅποιν ὁμοίως εἶχεν ἀνηρτημένον εἰς τὸν ἰδικόν της λαμόν καὶ προσήρμησεν αὐτὸ εἰς τὸ τῆς ἀνοσιπάλιδος.
 — Καὶ ἐγὼ τὸ ἐφύλαττα ! ὄχι διότι ἠλπίζα νὰ ἐπανεύρω τὸ παιδί μου, τὴν ἠλπίδα αὐτὴν εἶχα χάσῃ πρὸ πολλοῦ,

— Μὴ σε μέλη ἀνέβα γρήγορα ἕως τὴν ἀμαξάν.
 Ἡ Ροζέτα ὑπήκουσεν ὁ κόμης Ροδόλφος ἐκάθησε πλησίον της. Παρευθὺς καὶ χωρὶς νὰ προσμένῃ διαταγὴν ὁ κληρικός ἐμάστιξε τοὺς ἵππους, οὗτοι δὲ ἀπῆλθον καλπάζοντες.
 Τὸ ὄχημα διήλθε κατὰ πρῶτον ὄλην τὴν πόλιν, ἐπειτα ἐστράφη εἰς τὴν ἐξοχὴν· ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν οἱ ἵπποι ἐξηκολούθουν τὸν καλπασμόν των, καὶ δὲ γρηατὸς κόμης οὐδεμίαν ἐξήγησιν ἔδωκεν εἰς τὴν Ροζέταν.
 — Θὰ το μάθης ἐκεῖ πού θὰ πάμε ὀλίγο, ἀπῆλθε εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τῆς νεάνιδος.
 Ἄριστος ἀνησυχία κατέλαβε τὴν Ροζέταν· δὲν ἐφοβεῖτο· ἐγνώριζε καλὰ τὸν τόπον· ἀλλ' ἠσθάνετο, ἀλλ' ἐμάντευεν εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετ' ὀλίγον, ἐμελλε ν' ἀποφασισθῇ τὸ μέλλον τῆς ἀπερίγραπτος δὲ ἦτο ἡ συγκίνησις τῆς ὅτε τὸ ὄχημα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, τοῦ ὁποῦ τοὺς πύργους μακρόθεν διεκρίνεν ὑψομένους ὑπεράνω τῆς πεδιάδος.
 Ὁ κόμης ἐπήδησε κατεσπευσμένως εἰς τὴν ἀμάξην, κατεβίβασε καὶ τὴν Ροζέταν, λαδῶν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ὠδήγησε διὰ μεγαλοπρεποῦς μαρμαρίνης κλίμακος κεκοσμημένης δι' εἰκονῶν· ἐπειτὰ τὴν ἔφερεν εἰς εὐρὺ δωμάτιον εἰς τὸ ὅποιν τὸ φῶς εἰσῆρχετο ἐκασθενούμενον ὑπὸ τῶν βαρῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων.
 Καθ' ἣν στιγμὴν διεσκέλιζον τὸ κατώφλιον, μίαν κυρία, ἥτις ἐκάθητο εἰς ὄρθον καθίσμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἀνωρθώθη ὀρμητικῶς, ὤρμησε πρὸς τὴν κόρην, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, τὴν ἔφερε πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ ἀπ' οὗ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς της τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα της,
 — Αὐτὴ εἶνε ! ἀνέκραξεν, αὐτὴ εἶνε ! δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἀποδείξεις· ἡ ὁμοίότης μου ἀρκεῖ· εἶνε καταπληκτικὴ· εἶνε ὁ ἴδιος ὁ πατήρ της· ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα μὲ τὸν υἱόν μου.
 Καὶ πρὶν ἢ νεάνις προφθάσῃ νὰ συνελθῇ τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων.
 — Φραντσέσκα ! ἀγαπητὴ μου Φραντσέσκα ! ἔλεγε.
 — Δεῖξάτε εἰς τὴν πριγκίπισσαν τὸ ἥμισυ δουκάτον που ἔχετε κρεμασμένον εἰς τὸν λαμόν σας, εἶπεν ὁ κόμης Ροδόλφος.
 Ἡ Ροζέτα ὑπήκουσε.
 Ζωηρῶς ἡ κυρία ἐξέβαλεν ἥμισυ δουκάτον, τὸ ὅποιν ὁμοίως εἶχεν ἀνηρτημένον εἰς τὸν ἰδικόν της λαμόν καὶ προσήρμησεν αὐτὸ εἰς τὸ τῆς ἀνοσιπάλιδος.
 — Καὶ ἐγὼ τὸ ἐφύλαττα ! ὄχι διότι ἠλπίζα νὰ ἐπανεύρω τὸ παιδί μου, τὴν ἠλπίδα αὐτὴν εἶχα χάσῃ πρὸ πολλοῦ,

ἀλλ' ὡς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγγέλου τὸν ὅποιν εἶχαμεν χάσῃ.
 — Ἐχει καὶ τὸ τριαντάφυλλον, εἶπεν ὁ κόμης.
 Ὑπακούσασα δὲ εἰς τὸ νεῦμα τοῦ γέροντος ἀνεσῆκωσε τὴν χειρὶδα της καὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐπὶ τοῦ βραχίονος κεχαραγμένον ἄνθος.
 — Ναί, αὐτὸ εἶνε. Τὸ σημεῖον αὐτό, κόρη μου, τὸ ἐχάραξεν ὁ ἴδιος ὁ πατήρ σου τὴν στιγμὴν ὅπου ἐγεννήθης, καὶ τὸ δουκάτον τὸ ἐκρέμασεν ὁ ἴδιος πάλιν εἰς τὸν λαμόν σου, καὶ ὅταν ὁ πύργος μας ἐπολιορκήθη καὶ ὀλίγον ἐλείψε νὰ κυριευθῆ, σὲ ἔδωκεν εἰς τὴν τροφὸν σου διὰ νὰ σε σώσῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Τί ἔγινεν ἡ γυναῖκα ἐκείνη ; τί ἔγινεν καὶ σὺ κατόπιν ἀπὸ τὰ συμβάντα ἐκεῖνα, καὶ πῶς συμβαίνει νὰ σε ἐπανεύρω τόσο μακρὰν ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν καὶ ἀπὸ τὰ παλάτιον Μοντεβέρδι, ὅπου ἐγεννήθης ;
 Τί εἶχε γίνῃ ἡ Ροζέτα, ἡ κάλλιον εἶπε ἡ Φραντσέκα, ἠδύνατο ἡ κόρη νὰ διηγηθῆ πρὸς τὴν πριγκίπισσαν τοῦ Μοντεβέρδι· ἀλλὰ τί ἀπέγινεν ἡ τροφός, καὶ διατὶ αὐτὴ εὐρίσκετο εἰς Βερόναν, τὸ ἦγγυον ἐντελῶς.
 Ὅταν τὸ εἶπωμεν δι' ὀλίγων εἰς τὸν ἀναγνώστην.
 Ἐν ᾧ οἱ ὑπερασπιστὰι τοῦ Μοντεβέρδι ἀπόθουον τοὺς ἐχθροὺς οἵτινες εἶχον πυρπολήσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ παλατίου, ἡ Μαρίνα, ἡ τροφὸς τῆς μικρᾶς Φραντσέσκας ἐξήρχετο κρυφίως ἐκ τινος μικρᾶς θύρας τοῦ μεγάρου μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου της. Καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου, φανταζομένη ὅτι δὲν ἦτο ἀσφαλὴς ἐν Ρώμῃ, μέχρις ὅτου τὴν προσκαλέσῃ ὁ πρίγκιψ, ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπομακρινθῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κυρίου της. Μὴ τολμῶσα νὰ ταξιδεύσῃ μόνη, προσῆλθεν εἰς ὄμιλον Ἀθιγγάνων νομάδων, οἵτινες τὴν ἐδέχθησαν προθύμως καθῆσον μάλιστα τὸ βαλάντιόν της ἦτο πλήρες. Δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐξευτελισθῆ μετὰ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ὁποῦν ἔζη. Τὰ χρήματά της εἶχον ἐξαντληθῆ, ἔπρεπε δὲ καὶ ἀσθενῆς.
 Οἱ Ἀθιγγανοὶ δὲν εἶχον διάλου διάθεσιν νὰ τὴν κρατήσωσι μαζί των, τώρα ὅτε δὲν εἶχε πλέον χρήματα ἔγινεν εἰς αὐτοὺς βάρος καὶ ἐμπόδιον· τὴν ἐγκατέλιπον λοιπὸν εἰς τὸν δρόμον. Εὐρίσκετο τότε πλησίον τῆς Βερόνης. Μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἡ Μαρίνα ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν. Ἦτο νῦξ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν. Ἐζήτησεν ἐν μοναστήριον τὸ ὅποιν, ὡς ἔλεγον, ἔδιδεν ἄσυλον εἰς τοὺς ξένους. Καίτοι μάλιστα ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ, περιεπλανήθη ὡρας πολλὰς χωρὶς νὰ εὕρῃ κανένα ὅστις νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν πληροφορίαν τινὰ. Τέλος μὴ ἀντέχουσα πλέον, καὶ μὴ θέλουσα νὰ πέσῃ ἀναίσθητος εἰς τὸν δρό-

μον μετὰ τοῦ βρέφους, τὸ ὅποιν ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ νὰ το πληγώσῃ ἴσως, ἀπέθηκε τὸ κοράσιον εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πρώτης ἐκκλησίας τὴν ὅποιν συνήντησεν, ἐμπιστευθεῖσα αὐτὸ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ἕως οὗ εὕρῃ ἐν ἄσυλον, ἐπειτα δὲ ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεῦνας της. Ὅτε ἐπὶ τέλους εὕρε τὸ ζητούμενον μοναστήριον εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην ἀδυναμίαν, ὡστε ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς ὑποδεχθείσης αὐτὴν καλογοραίας. Ταχέως μετηνέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ μοναστηρίου, ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας, παρὰ τὰς περιποιήσεις, αἰτινὲς τῆ ἐπεδαψιλεύθησαν, ἐξέπνευσε χωρὶς νὰ συνελθῇ.
 Τὴν Φραντσέσκαν εἶχεν εὕρῃ εἰς τὸν πυλῶνα τῆς ἐκκλησίας ἡ ἀνοσιπάλιδος Ζανέτα.

 Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς σκηρῆς, τὴν ὅποιν διηγήθημεν, ἡ πριγκίπισσα τοῦ Μοντεβέρδι ἐγκατεστάθη εἰς μέγαρον κείμενον πλησίον τῆς Βερόνης, τὸ ὅποιν εἶχεν ἀγοράσῃ πρὸ ὀλίγου. Ἐν συνδιαλέξει πρὸς τὸν κόμητα Ροδόλφον, τὸν ὅποιν τότε ἐγνώρισεν, ἔμαθε τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς ἀνοσιπάλιδος. Παρρακινήθησα δὲ ὑπὸ ἐλπίδος, τὴν ὅποιν καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἐθεώρει ὡς παραφροσύνην, παρεκάλεσε τὸν κόμητα νὰ φέρῃ πρὸς αὐτὴν τὴν νεαρὰν κόρην.
 Ἡ πρόρρησις τῆς γραίας Ζανέτας ἐξεπληρώθη. Ἡ Ροζέτα ἐπανεύρε τὴν οἰκογένειάν της.
 ΠΑΤΡΟΚΛΑΟΣ ΚΑΛΔΙΣΤΕΝΟΣ
 ΣΧΙΣΜΕΝΑ ΔΙΚΤΥΑ
 Πρωίαν τινὰ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ὁ Κωνσταντῆς Γλυκᾶς ἐπιδώρθωνε τὰ χαλασμένα δίκτυα τοῦ κυρίου του, εἰς τὸν ὅποιν ἀνῆκε καὶ ἡ ἀλιευτικὴ λέμβος, ἡ ὅποια ἦτο τραβηγμένη ἐπὶ τῆς παραλίας· ἀλλ' αὐτὸς, ὁ εὐθυμότερος ὄλων τῶν ἐφήβων τοῦ χωρίου, οὔτε ἐτραγουδοῦσεν οὔτε ἐσφύριζεν, ὡς ἔπραττε συνήθως ἐν ᾧ εἰργάζετο.
 Νὰ τραγοῦδῃ ἢ νὰ σφύριξῃ ὡς συνήθως ; Ὡ, ὁ Κωνσταντῆς ἀρκετὴν προσπάθειαν κατέβαλλεν εἰς τὸ νὰ σφίγγῃ τὰ χεῖλη του καὶ συσπᾶ τὰς ὀφρῦς του, ὅπως ἀναγκάσῃ τὸν ἑαυτὸν του νὰ μὴ ἐκραγῆ εἰς λυγμούς. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ κλαύσῃ. Ὅ, ἦτο πολὺ ἀνόητον, δι' ἓνα νέον τῆς ἡλικίας του, ἓνα νέον δεκατριῶν ἐτῶν. Ἡ φιλοτιμία τοῦ Κωνσταντῆ δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ φανῆ γελοῖος εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὰς Ἀθηναίας, οἵτινες ἦλθον ἐκεῖ διὰ τὰ λουτρά καὶ περιεφέροντο καθ' ὀμίλους πλησίον τῆς ἀκρογικαίας.

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΗΣ
 ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
 (Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ 196)

Ἡμέραν τινὰ μεγαλοπρεπὲς ὄχημα ἐστάθη πρὸ τοῦ μικροῦ ἀνοσιπάλιδου της, ἐξ αὐτοῦ δὲ κατέβη ὁ κόμης Ροδόλφος ὅστις ἐφαίνετο πολὺ συγκεινημένος.
 — Γρήγορα ! γρήγορα ! εἶπεν εἰς τὴν ἀνοσιπάλιδον, λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἀνέβα.
 Καὶ ἔνευε πρὸς αὐτὴν νὰ ἀναβῆ.
 — Ποῦ θὰ με πάτε ;
 — Θὰ το μάθης μετ' ὀλίγον.
 — Περιμένετε νὰ φορέσω τὸ καλὸ μου φόρεμα.
 — Στιγμὴ δὲν περιμένω.
 — Καὶ τὸ κατάστημά μου, καὶ τὴν ἄνθη μου ;

Ο Κωνσταντῆς ἦτο σκυθρωπὸς ὄχι διότι ἡ ἐργασία ἦτο βιαστική· Αὐτὸς οὐδέποτε ἐδαρύνθη τὴν ἐργασίαν, τούναντίον ἦτο πολὺ φιλόπρονος, ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν νὰ κερδίῃ με τὸν κόπον τοῦ τὸν ἄρτον τοῦ, καὶ νὰ διατρέφῃ τὴν μητέρα του, ἧτις ἦτο χήρα ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ εἶνε δυσηρεστημένος κατὰ τῆς ἀνάγκης, ἡ ὁποία τον ἐκράτει ἐκεῖ, ἐν ᾧ ἄλλοῦ ἦτο τόσοσ χρήσιμος ἡ παρουσία του ; Ἐπειδὴ τὰ δίκτυα ἐπρέπε νὰ ἐτοιμασθοῦν κατεσκευασμένως διὰ τὴν νύκτα, διὰ τοῦτο ὁ πλοίαρχος δὲν τῷ ἔδωκεν ἄδειαν ὀλίγων ὥρῶν. Ὁ Κωνσταντῆς ἦτο κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του δυσηρεστημένος, διότι δὲν ἐπέμεινε διὰ τὴν ἄδειαν, καὶ δὲν τῷ ἐφάνερωσε διὰ ποῖον σπουδαῖον λόγον ἐζήτει αὐτήν. Ἀλλὰ πῶς νὰ συνεννοηθῇ με τὸν πλοίαρχον, ὅστις θυμῶναι τόσοσ εὐκόλα καὶ δὲν ἀκούει λόγια ; Ἐν τούτοις ὁ Λουδοῆς, ὁ πλοίαρχος, δὲν ἦτο κακὸς, καὶ ἂν εἰξευρε τί εἶχε συμβῆ ; Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν ὄργην του, καὶ ἡ δυσἀρέσκεια ἡ ὁποία τον κατέχεν ἦτο δυσἀρέσκεια ἰδίως κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὅταν τις εἶνε λυπημένος, αἰσθάνεται ἀνακούφισιν, νομίζει, νὰ φανῇ τραχὺς πρὸς τοὺς ἄλλους· ὁμοιάζει πρὸς χύτραν κλεισμένην καὶ βράζουσαν τῆς ὁποίας ἀφαιρεῖται διὰ μιᾶς τὸ κάλυμμα.

Ὁ Κωνσταντῆς λοιπὸν, ἀπήντησε σκαιῶς εἰς τὸν εἰλικρινῆ καὶ φιλόφρονα χαιρετισμὸν, τὸν ὁποῖον ἀπηύθυναν πρὸς αὐτὸν δύο μαθηταί, ὅστινες διέτριψαν εἰς τὸ χωρίον ὅλον τὸ θέρος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐγνώριζον τὸν Κωνσταντῆν διότι πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνός, ὅτε μετὰ τὰς ἐξετάσεις των ἦλθον ἐκεῖ, ἠγόρασαν παρ' αὐτοῦ ἓν μικροσκοπικὸν καράβι, τὸ ὁποῖον οὗτος ἐφιλοτέχνησε μετὰ τὴν τὴν τέχνην του· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν, ὅταν οἱ δύο μαθηταὶ ἐπλησίασαν εἰς αὐτὸν καὶ τον ἐχαιρέτησαν ὁ Κωνσταντῆς ἀπήντησε μετὰ τὸν τὸν τρόπον : «Νὰ μ' ἀφήσετε ἤσυχον».

Οἱ δύο μαθηταὶ ἀντὶ νὰ θυμώσουν διὰ τὴν βαναυσότητα ἐκείνην ἤρχισαν νὰ γελοῦν. Ἦσαν καλὰ παιδιὰ καὶ εἰξευραν ὅτι χωρὶς σοβαρὰν τινὰ αἰτίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθουν τραχεῖς λόγοι εἰς τὸ στόμα τοῦ Κωνσταντῆ.

— Φαίνεται ὅτι στενοχωρεῖσαι διότι διορθῶναι τὰ δίκτυα, τῷ λέγει ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἀλκιβιάδης· θέλεις νὰ σε βοηθήσωμεν ;

— Δὲν εἶνε ὥρα γιὰ ἀστεία. Καὶ ποῦ ξέρετε σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι νὰ διορθώσετε δίκτυα ; Σεῖς μονάχα ξέρετε νὰ ρεχθεσθε κάθε καλοκαίρι ἐδῶ, νὰ κάνετε ν' ἀκριβαίνουσι τὰ πράγματα γιὰ νὰ φοροῦμεν ἡμεῖς οἱ κακὸμοιροὶ ἔς τὴν δουλειά. Ἀφήστε ἤσυχα τὰ δίκτυά μου.

— Τρόπος δὲ καὶ αὐτός ! ἀπήντησεν

ὁ Ἀλκιβιάδης. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πως δὲν εἶνε διόλου εὐγενής . . . Ξεύρεις, Κωνσταντῆ, δὲν εἶσαι διόλου εὐγενής . . . ἀλλὰ σε βεβαίῳ ὅτι πραγματικῶς εἰμποροῦμεν νὰ σε βοηθήσωμεν. Ἐμάθαμεν νὰ πλέκωμεν, ἐκάμαμε μίαν πλεκτὴν κούβιαν καὶ ἄλλα πλεκτὰ πράγματα. Δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῆς. Οἱ τρεῖς μας θὰ τὴν κάμωμε γληγορώτερα τὴν δουλειά.

Καὶ πράγματι οἱ δύο Ἀθηναῖοι ἤρχισαν τὸ ἔργον.

— Αἱ ! τώρα, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, δὲν ἔχεις λόγον νὰ εἶσαι πλέον σκυθρωπός.

— Ἀχ ! εἶπεν ὁ Κωνσταντῆς μετὰ συγκινήσεως, γιὰ τὰ δίκτυα θαρρεῖτε πως εἶμαι λυπημένος ;

Καὶ μετὰ τὴν χειρίδα τοῦ ἐκ' ἀκαρῶν πᾶντοῦ ἐπενδύτου τοῦ ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἔρρεον δύο δάκρυα.

— Καὶ τί εἶνε τὸ ἄλλο ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν εἰμπορεῖ νὰ διορθωθῇ καὶ αὐτό ;

— Δὲν μπορεῖτε ! εἶπε μετὰ ἀναστεναγμὸν ὁ Κωνσταντῆς.

— Μὰ πές μας το' ποῖος ξεύρει ;

Ὁ Κωνσταντῆς πνιγόμενος ὑπὸ λυγμῶν διηγήθη τέλος τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθίστα αὐτὸν τόσοσ περιλυπὸν. Τὸ πρῶτῳ, ὅταν ἐπέστρεψε μετὰ τὸ ἀλιευτικὸν ἀκάτιον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἰκίσκον του, εὔρε τὴν μητέρα του εἰς φρικτὴν κατάστασιν· ἔπασεν ἀπὸ ὕψηλα καὶ ἦτο ἐξηπλωμένη χάμου, μετὰ σπασμένο τὸ ἓν πόδι. Ὁ Κωνσταντῆς ἤθελε νὰ ὑπάγῃ νὰ μνηστῆ τῆς θείας του ἡ ὁποία κατόκει εἰς τὸ παρακείμενον χωρίον, νὰ ἔλθῃ νὰ περιποιηθῇ τὴν μητέρα του, καὶ συγχρόνως νὰ καλέσῃ ἓνα πρακτικὸν χειροῦργον, ὅστις ἦτο ὀνομαστός εἰς τὰ πέριξ χωρία· ἀλλ' ὁ πλοίαρχός του δὲν τῷ ἀφῆκε νὰ ἐξηγήσῃ διατὶ ἐζήτει τὴν ἄδειαν.

— Πρακτικὸν ἱατρὸν· εἶπε μετὰ περιφρόνησιν ὁ Ἀλκιβιάδης. Περιμένει καὶ θὰ σου ἀποδείξωμεν ὅτι κατ' εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύῃ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔρχονται κάποτε ἐδῶ τὸ καλοκαίρι.

Μεταχειρισθεὶς δὲ τὰς χεῖρας του ὡς σάλπιγγα ἐφώνησε δις τὸ ὄνομα « Ἀγλαΐα » πρὸς τὸ μέρος τῆς παραλίας ὅπου νεανίδες τινες ἐπαίζον ἓν ἀγγλικὸν παιγνίδιον. Κόρη δωδεκαετῆς περιπόου ἔτρεξεν, ἤκουσε μετὰ προσοχὴν τί τῆς εἶπε χαμηλοφώνως καὶ ἀπεκρίθη :

— Χωρὶς ἄλλο, σοῦ το ὑπόσχομαι· θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς εἴ μετὰ τὸ ἀμάξι. Ἐλα μαζί μας διὰ νὰ τον πᾶμε ἀμέσως εἰς τὴν δυστυχισμένην τὴν πτωχή. Ἀλλὰ με ποῖον ὀμιλεῖς ἐκεῖ ; Αὐτὸς εἶνε ὁ υἱὸς τῆς κυρᾶ Γιαννοῦλας, τῆς πλύστρας μας· τὸν γνωρίζω. Θὰ μας φέρῃ ἡ μητέρα σου αὔριο τὰ ἀσπρόρουχα ; ἠρώτησε τὸν Κωνσταντῆν.

Ἀλλ' ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ δυστυχισμένη πτωχὴ ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ Κωνσταντῆ, ἡ λύπη τῆς ἦτο μεγάλη. Προεπάθησεν ἐν τούτοις νὰ παρηγορήσῃ τὸν νεαρὸν φαρᾶν.

— Θὰ γιάνῃ ἡ μητέρα σου, σοῦ το ὑπόσχομαι. Ὁ πατέρας εἶνε ἀπὸ τοὺς πρώτους ἱατροὺς τῶν Ἀθηναίων. Ἐχει κάμη ἐγγειρίσεις εἰς τοὺς πλέον ἐπίσημους ἀνθρώπους. Μὴν ἀνησυχῆς, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μνηστῆς τῆς θείας σου νὰ ἔλθῃ, ἔχομε τ' ἀμαξάκι μας ἔς τὸ σπίτι.

Μετὰ τινὰς μῆνας ἡ μήτηρ τοῦ Κωνσταντῆ ἀνέλαβεν ἐντελᾶς, ἐλαφρὰ δὲ χηλότης τῆς ἔμεινε μόνον ἐκ τοῦ δυστυχισμένου· ἐπειδὴ δὲ ὁ Κωνσταντῆς κερδίζει περισσότερα, δὲν εἶνε ἡναγκασμένη νὰ κοπιᾷ παραπολύ. Τὰρ δὲν ἀπαντᾷ πλέον τραχεῖς εἰς τοὺς ξένους, ὅστινες ἔρχονται τὸ θέρος εἰς τὸ χωρίον των, διότι ἐνθυμεῖται μετὰ εὐγνωμοσύνην τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα τον ἐβοήθησαν νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὰ σχισμένα του δίκτυα.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τριαντάφυλλο σγουρό, Χαϊδεμένο λουλουδάκι, πόσο πόσο λαχταρῶ νὰ σου πάρω ἓνα φιλάκι.

Μὰ ἡ κυρὰ τριανταφυλλιά ἔχει ἀγκάθια κι' ἀγκυλώνει κι' ὅποιος κλέφτει τὰ φιλιὰ ἀκριβὰ τῆς τὰ πληρώνει.

Δι' αὐτὸ μὴ φοβηθῆς, Σὰν καλὸ παιδί ὀπούμαι, ὅταν βλέπω πῶς ἀνθεῖς σ' ἀγαπῶ καὶ εὐχαριστοῦμαι.

Γιατὶ ἔχεις μιὰ πνοὴ ποῦ τὲς γειτονιὲς μυρώνει, κ' ἔχεις βράδυ καὶ πρωτὶ γιὰ τραγουδιστὴ ἓν' ἀπόδον.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ [Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1
Φτωχὸ που δὲν μπορεῖς νὰ βοηθήσῃς λυπημένου κάν καὶ μὴ τον ὀνειδίσῃς.

2
Ποτέ, ἂν οἱ γονεῖς σε κρᾶζουν, ἀπρόθυμος μὴν εὐρεθῆς· καὶ κάμνε ὅ,τι σε προσιάζουν μετὰ χαρᾶς καὶ παρευθῆς.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ [Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Λυπητερά, λυπητερά ἀκούεται τὸ ὄργανον νὰ παίξῃ εἰς τὸν δρόμον. Τόσων μελαγχολικῶν εἶνε τὸ τραγοῦδι που ἔρχονται δάκρυα εἰς τὰ μάτια.

Εἶνε ὁ ξένος που περνᾷ ὁλοὺς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸ ὄργανόν του κρεμασμένον ἐμπρὸς του μετὰ πετσίνα λαωριὰ ἀπὸ τὸν λαϊκόν του. Φαίνεται πολὺ δυστυχισμένος· τὸ πανταλόνι του εἶνε ἐμβαλωμένο ἔως τὸ ἓνα γόνατο· τὸ ἓνα χεῖρ του τ' ἀκουμπᾷ εἰς τὸ ὄργανον, μετὰ τ' ἄλλο στρέφει τὴν λαβὴν καὶ τρέχει ἀπὸ τὸ πρῶτῳ ἔως τὸ βράδυ εἰς τοὺς δρόμους διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του.

Ἀφ' οὗ παίξῃ ἓνα σκοπὸ ἢ καὶ δύο, σηκώνει τὰ μάτια του εἰς τὰ παράθυρα ἡτοὺς ἐξώστας καὶ κρατῶντας τὸ κασκέτο του εἰς τὰ χεῖρα περιμένει νὰ του ρίψουν κάτι μέσα, ἂς εἶνε καὶ πεντάρια.

Ὅταν ὄσοι κἀθύνται εἰς τὸ παράθυρον ἢ τὸν ἐξώστην εἶνε ἀσπλαγχνοὶ καὶ δὲν του ρίψουν τίποτε, φορεῖ μετὰ λύπην τὸ κασκέτο του καὶ φεύγει πικραμένος.

Ὅταν καμμιά φορὰ εἶνε εὐχαριστημένος, ὅταν ἔχῃ λάβῃ καλὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τότε παίξῃ παιδρὰ κομμάτια, πολκεὶς ἢ καθρίλλιας, καὶ τὰ παιδιὰ που ἀκούνε τὸ σκοπὸ πιάνονται ἔς τὸ δρόμον ἢ καὶ ἐπάνω ἔς τὰ σπῆτια καὶ χορεύουν μετὰ χαρὰ. Ὅταν ὁμοῦς εἶνε λυπημένος, τότε παίξῃ μόνον λυπηρὰ κομμάτια· στεναίξει, λές, καὶ κλαίει μετὰ τὸ ὄργανόν του.

Μίαν ἡμέραν ἦτο πολὺ λυπημένος καὶ ἐπενοῦσε ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Χαρικλείας. Τί πόνο εἶχε μέσα τὸ τραγοῦδι του ! Ἡ Χαρικλεία που ἦτο ἔς τὸ παράθυρο ἐνοιθε κατὶ ἔς τὴν καρδιά τῆς· ἐνοιθε νὰ δακρῶζουσι τὰ μάτια τῆς. Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς μετὰ τὸ μικρὸν.

— Ὁ καμμένος ! εἶπεν ἡ Χαρικλεία· θὰ συλλογῆται τὰ παιδιὰ τοῦ που εἶνε μακρὰ· ἴσως δὲν ἔχει στείλῃ τίποτε καὶ πεινοῦν. Μητέρα, μοῦ δίδεις τὴν ἄδειαν νὰ κάμω κατὶ ;

- Τί, κόρη μου ;
- Νὰ μαζέψω ἀπ' ὁλοὺς ἀπὸ εἴκοσι λεπτά.
- Πήγαινε, Χαρικλεία μου.

Ἡ κόρη ἔτρεξε· ἔλαβε ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, τὸν ἀδελφόν τῆς, τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν μητέρα τῆς εἴκοσι λεπτά, καὶ ἔβαλε καὶ τὰ ἰδικὰ τῆς. Κρατεῖ τὴν δραχμὴν καὶ περιμένει νὰ τελειώσῃ τὸ κομμάτι.

Ἦλθε ἡ ὥρα· ὁ ξένος ἔβγαλε τὸ κασκέτο καὶ κυττάζει μετὰ συγκινήμενον βλέμμα.

Ἡ Χαρικλεία τοῦ ρίπτει μέσα τὴν δραχμὴν. Τὸ βλέμμα τοῦ μουικοῦ εἶνε γεμάτο χαρὰν· κυττάζει μετὰ εὐγνωμοσύνην τὰς εὐαισθητοὺς ψυχὰς που ἐσυμπόνεσαν τὴν δυστυχίαν του.

Καὶ παίξῃ ἓνα κομμάτι γεμάτο αἰσθημα, γεμάτο εὐγνωμοσύνην. Κάθε τόνος του θαρρεῖς πως ἔλεγε γλυκὰ γλυκὰ : « Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, πονετικὲς καρδιές. »

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια και τέλος, ἴδε σελ. 198]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ἄς επιστρέψωμεν εἰς δύο πρόσωπα τὰ ὅποια ἐγνωρίσαμεν ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ταύτης, τὸν Φιλήτορα καὶ τὴν σύζυγον του.

Δύο ἔτη παρήλθον.

Οὔτε ἡ χαρὰ οὔτε ὁ πλοῦτος βασιλεύει πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πωματοποιοῦ, τὴν ἄλλοτε τὸσον φαῖδρᾶν καὶ τὸσον εὐπρεπῆ.

Τὰ ἐπιπλά δὲν λάμπουν πλέον ὡς ἄλλοτε· εἰς τὴν θύραν μάλιστα εἶνε κολημένη γνωστοποίησις διὰ τῆς ὁποίας ἀναγγέλλεται ὅτι μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας τὰ ἐπιπλά τῆς οἰκίας τοῦ Φιλήτορος θὰ πωληθῶσι.

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν;

Πολλὰ πράγματα. Ἐν πρώτοις μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δύο παιδίων, βαθυτάτῃ λύπῃ κατέλαβε τὸν Φιλήτορα, ἥτις μετεβλήθη μετ' ὀλίγον εἰς ἀποθάρρυνσιν.

Ἐτι δὲ ἰδρῦθη καὶ ἄλλο κατάστημα πωματοποιίας, τὸ ὅποιον ἔκαμνεν εἰς αὐτὸν φοβερὸν ἀνταγωνισμόν. Ἐπρεπε τῶρα καὶ καλλίτερον καὶ ταχύτερον νὰ ἐκτελούνται αἱ παραγγελίαι. Πρὸς τοῦτο ὁ Φιλήτωρ εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην μιᾶς μηχανῆς, ἀλλ' ἔλειπον πρὸς ἀγορὰν αὐτῆς τ' ἀναγκαιοῦντα χρήματα. Πλὴν δὲ τούτων φοβερὸν δυστύχημα, ἐπελθὼν ἐν ἔτος περίπου μετὰ τὴν φυγὴν τῶν παιδίων, ἐπεδείνωσε τὴν κατάστασιν πλοῦτον φορτωμένον διὰ λογαριασμόν τοῦ Φιλήτορος μὲ φλοῖον φελλοῦ, ἐναυάγησεν ὀλίγα μίλια μακρὰν τοῦ Ἀλγερίου, καὶ τὸ φορτίον ἀπωλέσθη ὀλόκληρον.

Τὸ ναυάγιον τοῦτο ἐπέφερε σπουδαιότατην ζημίαν εἰς τὴν δυστυχεῖ Φιλήτορα, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξήντησε τὰς οἰκονομίας του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐργασία δὲν ἔβαινε πλέον κωδῶς, ἐπῆλθεν ἡ πτωχεία, μετ' αὐτὴν δὲ ἡ ἀσθένεια, ἡ θλιβερὰ σύντροφος τῶν δυστυχῶν καὶ λυπημένων.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην.

Τί ἦτο ἡ νόσος του; ἀπὸ τί ἔπασχε;

Οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαγνώσωσι καὶ καθορίσωσιν ἀκριβῶς τί εἶχε. Ἡ ἀσθένεια ἐνάγχε πολλὰ πράγματα, λύπην, ἀποθάρρυνσιν, πρὸς τὰς ὁποίας συνονούτο καὶ αἱ στερήσεις, ὅλα δὲ μαζὶ ἐπέφερον τὸν μαρασμόν.

Ὁ ἰατρός τὸ εἶχε σχεδὸν ἐννοήσῃ διὰ τοῦτο ἀφήσας τὸν ἀσθενῆ περισσότερον ἀκόμη ἐξηντημένον ἀπὸ τὴν προτεραίαν, εἶπεν εἰς τὴν κυρία Ἀναστασίαν, ἡ ὅποια τὸν ἤρῳα ἀγωνιωδῶς.

— Διὰ νὰ συνέλθῃ τῷ χρειάζεται μία γλυκεῖα συγκίνησις· κατὰ που νὰ τῷ προσενηθῇ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὁ ἰατρός εἰπὼν ταῦτα ἐφόρεσε τὸν πλοῦτον τοῦ καὶ ἀπῆλθε.

Βαθῶς περιλῦπος ἡ κυρία Ἀναστασία ἐπανῆλθε πλησίον τῆς κλίνης τοῦ ἀγαπητοῦ ἀσθενοῦς.

— Τῷ χρειάζεται γλυκεῖα συγκίνησις!

Εὐκόλον ἦτο νὰ το λέγῃ τις· ἀλλὰ πῶς νὰ προέλθῃ ἡ γλυκεῖα αὕτη συγκίνησις;

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἐμελλον νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας τὰ ἐπιπλά τῶν μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, καὶ προτῆτερα ἀκόμη, ἔπρεπε νὰ ζητησῶσι κανὲν ἔλεεινον δωμάτιον εἰς μίαν ἐκ τῶν μᾶλλον ἀποκεντρῶν συνοικιῶν τῆς Μασσαλίας.

Αὐτὰς τὰς συγκινήσεις ἐμελλε νὰ αἰσθανθῇ ὁ Φιλήτωρ· πᾶν ἄλλο δὲ ἦσαν ἡ γλυκεῖαι.

Ἐν ᾧ δὲ ἦτο θυσιζόμενος εἰς τὸν νοσηρὸν ὕπνον τοῦ οὐζυγός της, ἡ κυρία Ἀναστασία καθήμενὴ ἐπὶ καθίσματος παρα τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς παρεδίδοτο εἰς συλλογισμούς.

Ἐνεθυμᾶτο τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἔγιγε σύζυγος τοῦ Φιλήτορος, καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὅποιαν διῆλθον κατ' ἀρχὰς διηγῶν κάπως δυσχερεῖς ἡμέρας, ἔπειτα δὲ διὰ τῆς ἐντίμου καὶ ἀκαταπαύστου ἐργασίας ἡ ἀνεσις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των. Τὸ μόνον τέκνον τὸ ὅποιον ἀπέκτησαν ἀπέθανεν· ἀλλ' ἔπειτὰ τὸ ἀντικατέστησαν δύο ἀντὶ ἐνός.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀπῆλθον!

Πλησίον της ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ Καναδῆς κρατῶν μεταξὺ τῶν ποδῶν του τὸ ρύγχος του.

Ἐξαφνα ὁ Φιλήτωρ ἐπανηγέρθη, τείνας δὲ τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ, εἶπε:

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ!

— Θεέ μου! εἶπε μὲ ἀναστεναγμόν ἡ κυρία Ἀναστασία, ἤρχισε τὸ παραμίλημα.

Καὶ ἡσύχως ἠθέλησε νὰ ἐπαναθέσῃ εἰς τὴν κλίνην τὸν σύζυγον της.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, μὲ δύναμιν τὴν ὅποιαν οὐδεὶς θὰ ἐφαντάζετο εἰς τὸ ἐξησθενημένον σῶμά του, ἀνθίστατο, τείνων δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ ἐπανελάμβανε.

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ!

Στηριξάς δὲ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, προσεῖπε:

— Αὐτοὶ εἶνε· ἔρχονται ὀπίσω.

Ἡ κυρία Ἀναστασία ἔκλαιε νομίζουσα ὅτι οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἦσαν παραληρήματα σφοδροῦ πυρετοῦ· ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Καναδῆς ἀνετινάχθη δι' ἐνός πηδήματος, ὡσφράνθη τὸν ἀέρα καὶ ἐξέβαλεν ἰσχυρὰν ὑλακίην καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχησε καὶ ὁ κωδωνίσκος. Ἡ κυρία Ἀναστασία τρέμουσα ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὠπισθοδρό-

μησεν ἐκπληκτος· ἀλλ' ἐπρόφρασε ν' ἀνοίξῃ τοὺς βραχιόνάς της ὅπως ἐναγκαλισθῇ δύο παιδία, τὰ ὅποια μόλις ἀγνωρίσε, διότι εἶχον πολὺ μεγαλώσῃ.

— Μητέρα! ὦ, μητέρα!

Ὁ Καναδῆς ἐσκίρτα περίξ τοῦ Ἐλευθέρου καὶ τῆς Μυάνας, ἔλειχε τὰς χεῖρας καὶ τὰ πρόσωπά των, ἐκβάλλων ὑλακὰς χαρὰς.

— Ἀχ, παιδιὰ μου, καίμένα μου παιδιὰ!... Ἄν ὁ ἐρχομός σας εἴμποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν πατέρα σας!

— Νὰ σώσῃ τὸν πατέρα; Τί; ἀρρωστος εἶνε; ἠρώτησαν συγχρόνως ὁ Ἐλευθέριος καὶ ἡ Μυάνα.

— Τὸσον ἀρρωστος, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἀναστασία, ποῦ ἂν φανερωθῆτε ἔξαφνα ἔμπροσ του εἴμπορεῖ νὰ πάθῃ.

Ἀλλ' ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἀκούεται φωνὴ σταθερωτέρα ἤδη.

— Ἄν εἶνε τὰ παιδιὰ, πές τα νὰ ἐλθουν μέσα.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ περιβάλλον διὰ τῶν βραχιόνων των τὸν τράχηλον τοῦ ἀσθενοῦς· ὁ δυστυχὴς Φιλήτωρ ἦτο ὠχρὸς καὶ ἰσχνός, ἀλλ' ἐφάνετο ἀναζωογονούμενος ὑπὸ τῶν ὤψεων των.

Αἱ ἀναιμικαὶ παρειαὶ του χρωματίζονται ὀλίγον. Καὶ αὐτὸς ἐναγκαλιζέται καὶ φιλεῖ τὸν Ἐλευθέριον καὶ τὴν Μυάναν, ἔπειτα δὲ ὡς νὰ κατεβλήθῃ ὑπὲρ τῆς συγκινήσεως ἀπεκκοιμήθη ἡσύχως.

Τότε ἡ κυρία Ἀναστασία μὲ δακρυὰς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς διηγεῖται τὰ δυστυχήματα τὰ ὅποια ἐπῆλθον ἀλλεπάλληλα κατ' αὐτῶν.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῆς τὰ παιδιὰ δὲν φαίνονται νὰ συγκινῶνται διόλου διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν γονέων των. Ἀλλ' ἀφ' οὐ παρετηρήθησαν μειδιῶντα ἐκυψάν εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Ἀναστασίας καὶ εἶπον δύο τρεῖς λέξεις, ἡ δὲ περίλυπος μορφή αὐτῆς ἀκτινοβολεῖ ἔξαφνα ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ χαρᾶν.

Ἐπειτα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας γίνεται καθαρισμὸς καὶ τακτοποίησις εἰς τὴν ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀσθενείας παραμεληθεῖσαν οἰκίαν· σιζίζεται δὲ ἡ κακὴ ἐκείνη γνωστοποίησις διὰ τῆς ὁποίας ἐξετίθητο εἰς καταναγκαστικὴν πώλησιν τὰ ἐπιπλά.

Ἐπειτα δὲ μίαν ἡμέραν ἰσχυρὰ φορηγὸς ἄμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Φιλήτορος. Μετὰ πολλῶν προφυλάξεων κατεβιβάζεται μέγα κιβώτιον καὶ μεταφέρεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον· ὁ ἰατρός ἐπὶ τρέπει εἰς τὸν Φιλήτορα νὰ ἐγερθῇ.

Ἡ γλυκεῖα συγκίνησις τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ἐκ τῆς θέας τῶν παιδίων, ἐπέφερε τὴν ἀνελπίστον βελτίωσιν, ὡς εἶχε προεῖπῃ ὁ ἰατρός, ὁ δὲ πωματοποιοὺς εὐρίσκειται εἰς ἀνάρρωσιν τῶρα. Ἦτο ἀνοίξις καὶ ἡ φύσις εἶχεν ἤδη φορέσῃ τῆς

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἦώρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλεῖ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλλήλοτερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλώσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον;— Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἕκαστος προδίδονται τῶρα εἰς τιμὴν ἀπιδεῦτως εὐθηνῆν, ἦτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

— Ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—

οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 13^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαγορεύμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντηλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} καὶ 14^{ου} τόμου πρὸς φρ. 2,50—τοῦ 10^{ου} φρ. 4—καὶ τοῦ 2^{ου} φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοστεῖται δι' 100 ἔως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων δεξίλων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐταγαστοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ῳ καὶ 8^ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρος, ἐν τῷ 10^ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11^ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12^ῳ, 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Τὸ Κερθάνιον, ἐν τῷ 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ῳ καὶ 16^ῳ. — Ὁ Πλοῖαρχος, ἐν τῷ 17^ῳ καὶ 18^ῳ. — Ἡ Γυροποῦλα, ἐν τῷ 19^ῳ καὶ 20^ῳ. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20^ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21^ῳ. — Ὁ Μικρὸς λῆρδος, ἐν τῷ 22^ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθίνωτος, ἐν τῷ 23^ῳ καὶ 24^ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτύπου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.

πρασίνην στολήν της· ὁ Φιλήτωρ καθήμενος πλησίον τοῦ παραθύρου ἤκουε τὸν ἀπομακρυσμένον ἦχόν τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας. Ἐξαφνα, φωνὴ προερχομένη ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου ἐφαλλεν ἐν γνωστόν του ἄσμα.

Θέλεις στομυπόματα καλά; διάλεγε τὸ φελλὸ σου.

Ὁ πωματοποιοὺς ἀνεσηκώθη βαθέως συγκινημένος.

— Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλλοτινοῦ ἐργάτου μου! ἀναρῶνε!

Καὶ τὸ ἄσμα ἐξακολουθεῖ, συνοδευόμενον ὑπὸ ἰδιαιτέρου τινὸς κρότου γνωστοτάτου εἰς τὸν Φιλήτορα.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς πως ἐργάζονται κάτω, εἶπε.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ προχωρήσῃ βήματά τινα διὰ τῶν τρεμόνων ποδῶν του. Ἀλλ' ὁ Ἐλευθέριος καὶ ἡ Μυάνα εἰσορροῦν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ δὲ Φιλήτωρ στηριζόμενος ἐπ' αὐτῶν μεταβαίνει εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Ἡ κυρία Ἀναστασία τοὺς παρακολουθεῖ.

Ὁ Φιλήτωρ φθᾶσας εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος ἔμεινεν ἐνεὸς καὶ ἄφωνος.

Ὁ παλαιὸς του ἐργάτης κατεσκεύαζε πώματα διὰ τῆς τελειοτάτης τῶν μηχαν-

ῶν, ἐκείνης τὴν ὁποίαν πρὸ τούτου χρόνου, ἀλλὰ ματαίως, ὠνειροπόλει.

— Καλημέρα, κύριε Φιλήτωρ, εἶπεν ἀπλῶς, ὡς νὰ εἶχεν ἴδῃ χθὲς τὸν ἐργοστασιάρχην του.

Ἄλλ' ὁ πωματοποιοὺς δὲν ἤκουσε.

Τρελλὸς ἐκ χαρᾶς, μὴ πιστευὼν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὤρμησε καὶ ἐψυχε τὴν μηχανὴν διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὠνειρεύετο. Παρὰ τὴν μεγάλην ἀδυναμίαν του ἠθέλησε νὰ κατασκευάσῃ ἰδιοχείρως ὀλίγα πώματα.

Ὁ Ἐλευθέριος καὶ ἡ Μυάνα, εὐτυχεῖς ὅσον καὶ ἐκεῖνος, τὸν παρετήρουν.

— Ἰδικὴ μου εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Φιλήτωρ... ἀλλὰ πῶς; ποῖος...

— Τὰ παιδιὰ μας τὴν ἔφεραν! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀναστασία μετὰ δακρύων. Τῶρα πλέον δὲν φοβοῦμεθα τὴν χρεωκοπίαν καὶ τὴν δυστυχίαν.

Ὁ Ἐλευθέριος καὶ ἡ Μυάνα διηγῶν ἦσαν τότε ὅλας τὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των περιπετείας των.

Δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἐπανέλθωσι τὸσον ταχέως, ἰδίως δὲν ἠλπίζον νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὅποιαν ἔδωκαν εἰς ἑαυτοὺς ὅτε ἀνεχώρησαν κρυφίως ἐκ τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχον εὐρὴν στέγην καὶ ἄρτον. Ἀλλὰ κατ' ἀνέλιπτον εὐνοίαν τῆς τύχης, ὁ λαχνὸς τοῦ λαχείου, τὸν ὅποιον ἔλαβεν ὁ Ἐλευθέριος, ἐκέρδισε δέκα χιλιάδας φράγκων.

— Γυναῖκα! εἶπεν ἔξαφνα ὁ Φιλήτωρ, μὲ φωνὴν δακρυόβρεκτον, ξεύρεις πως καὶ οἱ δύο μας ἐπετύχαμε εἰς τὰ παιδιὰ που ἐπήραμε;

Καὶ ἡ κυρία Ἀναστασία ἀπήντησεν ἡσύχως.

— Ναι, εὐρήκαμε δύο χρυσὰς καρδιές!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τρεῖς ψευδολογοὶ εἶχον μίαν πῆτταν καὶ συνῆραν νὰ κοιμηθῶν καὶ ὅστις ἴδῃ τὸ καλλίτερον ὄνειρον ἐκείνος νὰ φάγῃ τὴν πῆτταν.

Ὅταν ἐξύπνησαν, ὁ μὲν πρῶτος εἶπεν: — Πιστεύσατέ με, βρὲ ἀδέρφια, εἶδα ὅτι εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἔβδομον στρώμα τοῦ οὐρανοῦ!

— Καὶ ἐγώ, βρὲ παιδιὰ, εἶδα ὅτι εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἔβδομον στρώμα τῆς γῆς! εἶπεν ὁ δευτέρος.

— Καὶ ἐγώ, λέγει ὁ τρίτος, ἄμα εἶδα τὸν ἕνα ἐκεῖ ἔπάνω καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖ κάτω, ἐσυλλογίσθηκα δὲ ἡ πῆττα θὰ ζυγίσθῃ ἕως νὰ γυρίσεται, καὶ ἐσηκώθηκα καὶ τὴν ἐργάζομαι μόνος μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δουρεῖου Ἰπποῦ

Ὁ Κώστας διδάσκει τὸν μικροῦλν του ἀδελφὸν ἀριθμητικῆν.

— Ἐὰν ἀπὸ δέκα ἀφαιρέσω 7, τί πράξις γίνεται;

— Πρόσθεσις.

— Ὅχι, καλέ· ἄκουσε ἐδῶ: Ὅταν ἔχῃς 10 καρδία καὶ σοῦ πάρω τὰ 7, ἡ πράξις αὕτη τί λέγεται;

— Κλοπή.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ τῆς Μυτιλήνης

